

Melanie Harlow

Runaway Love

De Cherry Tree Harbor-serie

1

Veronica

Soms, als het universum wil dat je de loop van je leven verandert, stuurt het je een teken.

Misschien in de vorm van een terugkerende droom. Of je ziet steeds overal dezelfde cijfers. Of je hoort voortdurend hetzelfde liedje.

Wat mij overkwam?

Ik werd geconfronteerd met een seksueel getint appje.

Nu had ik daar niet echt ervaring mee – helemaal geen ervaring zelfs – maar naar mijn mening was dit appje geen slecht voorbeeld.

Het bericht was afkomstig van mijn verloofde, Cornelius ‘Neil’ Vanderhoof V.

Hé Valerie. Ik denk steeds terug aan je naakte
lichaam in mijn bed gisteravond. Je sexy mond.
Jouw handen op mijn huid. Mijn tong die elke
centimeter van jou verkende.

Er stonden zelfs een paar emoji’s bij. Een aubergine. Een kat.
Een paar spetters water.

Terwijl ik dat alles verwerkte, kwam er nog een app binnen.

Plotseling zag ik van dichtbij een persoonlijke foto van het Vanderhoof klokkenspel, die heel duidelijk maakte dat Neil graag de activiteiten van gisteravond wilde herhalen, het liefst meteen.

Een vluggertje?

Vandaag?

De problemen stapelden zich op. Ten eerste was mijn naam niet Valerie.

Ten tweede was ik gisteravond niet met hem naar bed geweest. En ten derde hadden we al plannen voor vanmiddag. We zouden gaan tróúwen.

Sterker nog, ik bevond me al in de kleine ‘bruidskamer’ naast de vestibule van de charmante kleine kapel aan zee in Cherry Tree Harbor. Ik droeg de pompeuze witte strapless jurk die Neil had uitgekozen. Mijn sluier was boven de elegante chignon vastgemaakt die hij had voorgesteld. Mijn make-up was professioneel gedaan: ingetogen en klassiek, precies zoals Neil had gevraagd. Hij had me zelfs een foto van Pinterest gestuurd, zodat ik er tiptop uit zou zien.

Het moest natuurlijk overkomen. Een lichte blos op de wangen. Een ingetogen, zachtroze lippenstift.

‘Maar ik hou van rode lippenstift,’ zei ik.

‘Dat weet ik wel, theekopje, maar dat is toch wat opzichtig, niet-waar? Dat is meer iets voor op het toneel.’

Mijn schouders verstijfden. Was dat een steek onder water vanwege mijn verleden? Toen Neil en ik elkaar ontmoetten, maakte ik deel uit van een showdansgroep, The Radio City Rockettes. Op een avond had hij tussen het publiek gezeten en hij zei dat zijn blik, toen de gordijnen opengingen, meteen op mij was gevallen en dat hij meteen had geweten dat hij mij moest hebben. Een week lang had hij elke avond met bloemen bij de artiestenuitgang gestaan voordat ik uiteindelijk had toegegeven en met hem uit eten was gegaan.

‘Mijn moeder geeft de voorkeur aan ingetogen,’ vervolgde hij.

‘Geldt dat ook voor mijn persoonlijkheid?’

‘Maak er toch niet zo’n drama van, liefje. Het is maar lippenstift. En je weet hoe ze is.’

Nou en of.

Ik had Bootsy Vanderhoofs subtiele veroordeling en kritiek al een jaar lang over me heen laten komen. Ze deelde gretig haar meningen alsof die goud waard waren, over van alles en nog wat. Van mijn

garderobe (te zwart) tot mijn werk (te uitbundig) en van mijn huidskleur (te bleek) tot mijn lach (te luid).

‘Ja,’ zei ik, vanbinnen kokend.

‘Goed.’ Neil had me een betuttelende kus op de wang gegeven – daar was hij goed in – en zei toen nog tussen neus en lippen door dat hij liever had dat ik platte schoenen bij mijn trouwjurk zou dragen in plaats van pumps. Hij was niet klein, maar ik was ruim één vijfenzeventig, en met hakken van vijf centimeter was ik ongeveer net zo lang als hij.

Dit paste niet bij de manier waarop Neil de wereld zag.

‘Maar Neil,’ zei ik, ‘bij de laatste pasbeurt droeg ik wel pumps. Als ik platte schoenen bij mijn jurk aandoe, is die te lang.’

‘Maak je niet druk, bij de winkel korten ze die wel voor je in,’ zei hij vol overtuiging. ‘Het duurt nog twee weken tot de bruiloft en we zijn goede klanten. Mijn zussen hebben daar ook alle drie hun bruidsjurk gekocht.’ Zijn stem nam de hooghartige toon aan van iemand die je een enorme gunst heeft bewezen die je kennelijk niet voldoende waardeert. ‘De familie Vanderhoof heeft die winkel zo’n beetje draaiende gehouden.’

Ik perste mijn lippen op elkaar. Ik had alles gehoord over de bruiloften van zijn drie oudere zussen: waar ze hun japonnen hadden gekocht, welke bloemen er in hun boeket hadden gezeten, welk eten er tijdens het diner werd geserveerd en welke muziek er werd gespeeld op de recepties bij de jachtclubs. Alle drie de bruiloften waren vrijwel identiek aan elkaar, alsof dezelfde bruiloft drie jaar achtereenvolgens herhaald werd. Die van ons zou de vierde zijn. De gasten hadden inmiddels waarschijnlijk het gevoel dat ze in de film *Groundhog Day* zaten.

Als er iets was wat ik het afgelopen jaar had geleerd, was het dat de Vanderhoofs van Chicago’s Gold Coast er heilig in geloofden dat tradities er waren om in ere te houden. Tradities beheersten het leven van alledag. Die konden niet genegeerd, aangepast of zelfs vergeten worden. Ze bekritisieren was ondenkbaar. Als je ze eerbiedig omarmde, gretig, maar toch nonchalant – niemand zat immers te wachten op gedoe – dan werd je door de Vanderhoofs geaccepteerd.

En het gekke was: ik had naar die acceptatie verlangd. Ik had er

zo hard voor gewerkt om behandeld te worden alsof ik echt deel uitmaakte van hun familie. Gedurende twaalf maanden had ik me om laten vormen tot een ander mens, in een poging mezelf af te leiden van mijn verdriet. Om een belofte na te komen die ik überhaupt nooit had moeten doen. Ik had zo wanhopig graag erbij willen horen.

Maar terwijl ik naar die appjes staarde, was het alsof er een mist begon op te trekken.

Dit was helemaal verkeerd.

Ik wilde niet met hem trouwen.

En hij wilde niet echt met mij trouwen, in ieder geval niet met de vrouw die ik *echt* was.

Ik wierp opnieuw een blik op mijn telefoon, er zeker van dat dit niet de eerste keer was dat hij vreemdging en dat het ook niet de laatste keer zou zijn.

Het afgelopen jaar had ik al diverse keren vermoed dat Neil me niet trouw was: de geur van een vreemd parfum op zijn kleren, een flirterige knipoog naar een serveerster in een café, een veelbetekende blik die hij uitwisselde met zijn mannelijke collega's bij het kerstfeest van kantoor.

Hij wuifde mijn zorgen altijd weg of had een goed klinkend excuus, maar de twijfel bleef altijd aanwezig. Zijn vader was een notoire vreemdganger – een flirt, zoals de tennisdames fluisterden – en Neil was zijn hele leven erop voorbereid om de glansrijke voetstappen van zijn vader te volgen.

Zo vader, zo zoon, zei iedereen.

'Ik wil niet met hem trouwen,' zei ik hardop. 'Ik hoef zijn naam, zijn geld, zijn appartement aan de Lake Shore Drive en de belangrijke relaties die zijn familie heeft helemaal niet. Ik wil Veronica Vanderhoof helemaal niet zijn; ik wil gewoon de oude Roni Sutton zijn, en daar voel ik me prettig bij.'

'Gaat het, lieverd?'

Ik schrok van het geluid van een stem achter mij.

Het was Irene, de huwelijkscoördinator van de kerk, die zo geruisloos de ruimte binnen was gekomen dat ik haar helemaal niet had opgemerkt. 'Ja.' De kalmte in mijn stem verraste me.

‘Het gaat juist prima met me.’

Irene kwam aarzelend naar me toe, haar klembord tegen haar borst gedrukt. ‘Weet je het zeker?’ Ze keek de lege kamer rond. ‘Waar zijn je vriendinnen? Ik dacht dat je...’ Ze controleerde haar aantekeningen. ‘Drie bruidsmeisjes zou hebben?’

‘Ja, maar dat zijn geen vriendinnen van me. Het zijn de zussen van de bruidegom. Ik denk dat ze bij de familie zijn en gasten begroeten.’

‘O. Juist.’ Haar ogen gleden over de pagina. ‘En je vriendin die zou getuigen?’

‘Zij is twee dagen geleden bevallen, dus ze kon er niet bij zijn.’ Ik voelde een steek van verlangen naar Morgan, op wiens loyaliteit ik altijd had kunnen rekenen.

‘Ik zie ook geen vader van de bruid op mijn lijstje staan. Word je niet naar het altaar begeleid?’

Ik was niet van plan om überhaupt naar het altaar te lopen, maar dat hoefde Irene nog niet te weten.

‘Dat is inderdaad de bedoeling,’ zei ik.

Opeens was ik dankbaar voor de sneakers die verborgen zaten onder de petticoat van mijn korter gemaakte jurk, in plaats van de ivoorkleurige ballerina’s van Chanel die Neil me vorige week cadeau had gedaan. Dat had gevoeld als een geweldige daad van verzet, zelfs al waren de schoenen niet te zien. Inmiddels zag ik het als een klein teken dat ik nog niet helemaal monddood was gemaakt.

Bovendien zou het misschien nodig zijn om overhaast te vertrekken.

‘Nou, probeer te ontspannen.’ Irene glimlachte, maar hield haar lippen op elkaar geperst. ‘Er druppelen al wat gasten binnen, maar je hebt nog ongeveer een halfuur.’

‘Zou je zo vriendelijk willen zijn Neil hierheen te sturen?’

Irene keek verbijsterd en haar vingers bleven een moment boven haar parels zweven. ‘Neil? De bruidegom?’

‘Ja, graag.’

‘Maar de bruiloft is nog niet begonnen! Jullie mogen elkaar nu nog niet zien.’

‘Ik ken de traditie. Stuur hem maar naar me toe.’ Hopelijk had

hij zijn hand uit zijn broek gehaald tegen de tijd dat ze hem vond.

Gechoqueerd verliet ze de kamer. Ik wierp opnieuw een blik op mijn telefoon en herlas de woorden die hij Valerie, zijn assistente, had gestuurd. Ze had ongeveer zes maanden voor hem gewerkt, een mooie jonge blondine die ik Bootsy achter haar hand een 'stijger op de sociale ladder' had horen noemen.

Ze moet de afgelopen nacht in het royale zomerhuis van de familie Vanderhoof hebben verbleven, dat uitkeek over de baai (ze noemden het een 'cottage', maar het bezat acht slaapkamers, een tennisbaan en zelfs een naam: Rosethorn). Toch kon ik niet geloven dat Bootsy haar daar uitgenodigd had. Misschien had Neil haar ongemerkt naar binnen geloodst.

Ik verbleef in een schilderachtige kleine herberg vlak bij Main Street, op loopafstand van de salon en de spa waar Morgan en ik haar- en make-upafspraken hadden. Nadat ze me snikkend had gebeld dat ze niet uit New York over zou kunnen komen omdat ze op het punt stond om te bevallen, had Bootsy voorgesteld het verblijf in de herberg toch maar door te laten gaan, aangezien alle slaapkamers in Rosethorn al bezet waren. Neil had er niet moeilijk over gedaan.

Nog een gemiste aanwijzing.

Terwijl ik mijn telefoon weer in mijn tas deed, herinnerde ik me weer waar ik naar op zoek was geweest. Toen ik in de grote spiegel aan de muur mijn klassieke en ingetogen make-up had bestudeerd, was ik tot de conclusie gekomen dat ik er zó anders uitzag dat het me angst aanjoeg.

Het huwelijk zou niet moeten betekenen dat je niet meer jezelf kunt zijn, toch? Ik wist dat een huwelijk geduld vergde, dat je elkaar moest respecteren en soms compromissen moest sluiten, maar was daar ook zachtroze lippenstift voor nodig?

Ik had besloten om mijn gezicht wat kleur te geven (ik had mijn eigen make-upspullen in mijn tas gestopt) en was op zoek naar de lipstick *Don't F*ck With Me*, mijn favoriete kleur rood, toen ik het bericht van Neil had zien binnenkomen.

Ik haalde de opvallende kleur uit het kleine etuije met ritssluiting, haalde de lipstick eruit en ging over de ingetogen zachtroze

lipstick heen met een fel, zelfverzekerd, stoer rood. Ik wreef mijn lippen over elkaar, tuitte ze even en rechtte toen mijn schouders.

‘Ik zeg het af,’ beloofde ik de vrouw in de spiegel. ‘Ik weet niet waar mijn pad me naartoe zal leiden, maar het zal niet aan zijn zijde zijn.’

Toen er op de deur werd geklopt, sprong ik op. ‘Binnen!’

‘Veronica, wat doe je?’ schreeuwde Neil door de deur. ‘Ik mag je helemaal niet zien.’

‘O, kom toch gewoon binnen,’ zei ik boos, terwijl ik de lippenstift weer in mijn tas deed. ‘We gaan nu niet moeilijk doen.’

‘Moeder heeft het me verboden.’

Ik kookte van woede en mijn neusvleugels trilden. ‘Prima. Dan kom ik wel naar buiten.’

‘Dat lijkt me geen goed idee. Blijf gewoon waar je hoort te zijn, we praten later wel.’

Maar ik was er klaar mee om zijn bevelen op te volgen. Ik had me door hem de wet laten voorschrijven sinds hij een ring om mijn vinger had gedaan, alsof de diamant hem dat recht gaf.

Ik smeed de deur open en zag mijn verloofde daar staan. Hij zag er knap uit in zijn smoking, maar maakte zich duidelijk zorgen. De beroemde robuuste kin die kenmerkend voor de familie Vanderhoof was, identiek aan die van zijn vader en grootvader, stak krachtig naar voren. Hij streek met zijn hand over zijn onberispelijk gekapte donkerblonde haar zonder het echt aan te raken. ‘Is dit nodig, theekopje?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ik, terwijl ik omkeek naar de gasten die de vestibule binnenkwamen. ‘Ik wilde dit niet hier doen, maar als het moet, dan moet het.’

‘Gaat dit over de lippenstift?’ Zijn blik vernauwde zich terwijl die aan mijn mond bleef haken. ‘Ik dacht dat we het erover eens waren geworden dat je geen rood zou gebruiken.’

‘Het gaat niet over de lippenstift. Ik heb je appjes gekregen.’

‘Welke appjes?’ Nu vloog zijn blik naar de dubbele deuren van de kerk, waar de stralen van de junizon door naar binnen vielen. Zijn familie stond op de trap.

‘Je had mijn naam natuurlijk niet helemaal juist – het is Vero-

nica, niet Valerie – of misschien had ik het niet helemaal juist toen ik instemde met deze bruiloft.’

Neils glanzende huid, zongebruind als gevolg van de vele uren op de tennisbanen of het varen met The Silver Spoon, het jacht van zijn familie, werd plotseling bleek. ‘Wat?’

‘Je hebt de verkeerde vrouw een app gestuurd, Neil. Je hebt mij bedrogen.’

Hij realiseerde zich de vergissing die hij had gemaakt en er verscheen een geschokte trek op zijn gezicht. Maar hij herpakte zich snel en schraapte zijn keel. ‘Veronica, alsjeblieft. Maak er niet zo’n drama van. Mensen kunnen je horen.’

‘Nou, als je naar mij had geluisterd, hadden we deze discussie achter gesloten deuren kunnen voeren. Maar jij denkt het altijd beter te weten.’

De mensen achter Neil deden beleefd alsof er niets aan de hand was en liepen de kerk in. Hij keek nog eens over zijn schouder en probeerde mij bij de arm te pakken, alsof hij mij de bruidskamer in wilde sleuren, maar daarvoor was het te laat.

Ik schudde zijn hand van me af. ‘Ik heb het gehad, Neil. Ik kan niet geloven dat ik zoveel tijd heb verspild met proberen iemand te zijn die ik niet ben.’

‘Veronica, wat is er met je aan de hand?’

‘Hou je eigenlijk wel van me?’

‘Ik trouw toch met je?’

‘Mijn hemel.’ Ik drukte mijn handpalmen tegen mijn voorhoofd. De app was een signaal geweest, maar dit gesprek voelde als een klap met een ijzeren koekenpan. ‘Nee, dat doe je niet.’

‘Waar heb je het over? De bruiloft is vandaag.’ Hij deed zijn manchetten goed. ‘Jij bent de bruid, ik ben de bruidegom, en morgen kunnen we dit misverstand uit de weg ruimen.’

‘Dit is geen misverstand. Je bent vreemdgegaan. En ik had het moeten zien aankomen.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik ben een complete dwaas geweest.’

Zijn blik werd hard. ‘Integendeel. Ja zeggen op mijn aanzoek was het slimste wat je ooit hebt gedaan. Ik kan je een leven bieden dat je jezelf nooit had kunnen veroorloven.’

‘Het gaat mij niet om het geld.’

‘Je moeder wel.’ Neil wist onfeilbaar mijn zwakke plek te vinden. ‘Op haar sterfbed heeft je moeder mij gevraagd om voor je te zorgen, en ik heb haar beloofd dat ik je alles zou geven waar je naar verlangde, en dat je je nooit meer zorgen zou hoeven maken over geld. Het enige wat je hoefde te doen was ja zeggen.’

‘En dat deed ik ook. Omdat ik haar had beloofd dat ik deze manier van leven in ieder geval een kans zou geven. Maar jouw geld kan mij niet geven wat ik echt wil.’

Neil lachte kil. ‘Natuurlijk wel. De enige mensen die zeggen dat je geluk niet met geld kunt kopen, zijn degenen die het niet hebben. Met geld kun je alles kopen.’

Ik hief mijn kin op. ‘Ik ben niet te koop.’

‘Lieveling, alles, en iedereen, is te koop. Ga nu terug naar die kamer voordat moeder je hier ziet. En haal die lippenstift eraf.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Nee.’

‘We gaan vandaag trouwen,’ zei hij woedend. Hij benadrukte zijn woorden met een priemende vinger. ‘En daarmee uit.’

‘En als ik weiger met je te trouwen?’

‘Dat zou je niet durven. Je beseft natuurlijk wel, theekopje,’ zei hij met een grijns om zijn lippen, ‘dat ik alles beheer wat jij bezit. Ons appartement. Je baan. Je creditcards. Je auto. Je telefoon.’

‘Je vergeet mijn vrienden, kleding en persoonlijkheid nog,’ zei ik tegen hem. ‘Je nam alles wat ik was van me af en verving het door wie je wilde dat ik was. Je hebt ervoor gezorgd dat ik niet zonder jou kan.’

‘En jij ging ermee akkoord, omdat je wist dat het in je eigen belang was.’ Hij zag er zelfvoldaan uit. ‘Zie het nu maar onder ogen. Ik ben het beste wat je ooit is overkomen. Zonder mij ben je niets.’

Fuck you lag op het puntje van mijn tong, maar omdat mijn woorden helemaal niet tot hem leken door te dringen, hield ik mijn mond. Het was duidelijk dat, als ik mijn punt wilde maken, ik dramatischer moest doen.

En als er iets is waar ik goed in ben, dan is het drama.

Ik keek sereen, alsof ik had toegegeven. ‘Oké, Neil. Je kunt het krijgen zoals je wil.’

Neil knikte. ‘Dat lijkt er meer op. Ik zie je bij het altaar.’
Ik zag hem weglopen en kreeg bijna medelijden met hem.
Hij had geen idee wat hem te wachten stond.

***

Twintig minuten later had ik nog steeds die engelachtige glimlach op mijn gezicht toen ik in mijn eentje door het gangpad schreed, de banken aan weerszijden vol met familie en vrienden van Vanderhoof. Neil keek lichtelijk teleurgesteld naar mijn rode lippenstift, maar hij kon er nu niet meer over beginnen. De eerste helft van de ceremonie verliep in een waas, de stem van de dominee klonk gedempt en ver weg, mijn hartslag snel en luid in mijn hoofd.

Toen kwamen de geloften.

Neil en ik stonden tegenover elkaar. Hij zag er bezweet en geïrriteerd uit. Ik voelde me verrassend koel en kalm.

‘Cornelius,’ zei de predikant, ‘verklaar je Veronica aan te nemen tot je wettige echtgenote? Beloof je haar lief te hebben, haar te troosten, haar te eren, in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in ziekte en gezondheid, alleen haar trouw zijn, en alle anderen op te geven, zolang jullie beiden zullen leven?’

‘Ja,’ zei Neil.

Wat een onzin, dacht ik.

‘En Veronica, verklaar je Cornelius aan te nemen tot je wettige echtgenoot? Beloof je hem lief te hebben, hem te troosten en te eren, in goede en kwade dagen, in rijkdom en armoede, in ziekte en gezondheid, alleen hem trouw te zijn, en alle anderen op te geven, zolang jullie beiden zullen leven?’

Ik deed alsof ik erover nadacht en schudde toen mijn hoofd. ‘Nee.’

De dominee keek verward, alsof ik een vreemde taal had gesproken. ‘Pardon?’

‘Ik wil hem niet.’

‘Veronica.’ Neil siste het bijna en zijn ogen waarschuwden me dat ik me aan het script moest houden. ‘Zeg ja.’

‘Echt niet. Je bent mijn baas niet.’

Zijn blik verhardde zich. ‘Stop nu meteen met dit belachelijke gedoe. Je gedraagt je als een dom klein meisje.’

‘Ik gedraag me al een jaar als een dom meisje. Nu gedraag ik me als een volwassen vrouw die haar eigen beslissingen kan nemen. Ik ga niet met je trouwen.’

De dominee leek totaal verbijsterd. De gasten begonnen ongerust te worden en ik hoorde het gespannen gemompel door het schip van de kerk rondzoemen. Misschien zelfs wat spottend gegniffel.

‘Vaarwel, Neil.’ Ik begon terug door het gangpad te lopen en hij pakte mijn schouder vast en draaide me om zodat ik hem weer aankweek.

‘Je kunt mij niet in de steek laten,’ zei hij, zijn nek naar voren gestrekt als een gans. ‘Ik heb jou gekozen. Ik heb je veroverd. Ik heb je gered uit dat smakeloze, laag-bij-de-grondse leven en een plek voor je geregeld in de echte samenleving. Ik wil niet gedumpte worden door een... een ongeschoold danseresje met felrode lippen!’

De menigte hapte naar adem.

‘Danseresje!’ Ik deinsde achteruit, pakte mijn jurk in mijn handen en onthulde mijn sneakers. ‘Ik hoorde bij de Radio City Rockettes, jij arrogante, overjarige corpsbal, en ik bezit meer klasse in mijn pink dan jij ooit zult hebben!’

En ik trok me los met een *grand battement* die hem precies onder zijn Vanderhoof-kin raakte.

‘Au!’ Neil greep naar zijn kaak. ‘Veronica, wat doe je in vredesnaam?’

‘Ik zorg voor een beetje drama!’ schreeuwde ik blij. Toen wierp ik het boeket op de grond, gooide mijn verlovingsring tegen zijn borst, trok de zoom van mijn jurk van de vloer en zette het op een rennen.

Ik was blut, verdwaald in een vreemde omgeving en waarschijnlijk dakloos.

Maar ik was vrij.